

Theater

Wervelende gifaffaire roept mistige vragen op

'MightySociety9, Liefde in tijden van gifaffaires'

Door MightySociety. Tekst/regie Eric de Vroedt. In Frascati Amsterdam t/m 14-5. Tournee t/m 28-5 + 20-9/23-10. Inl: www.mightysociety.nl

Wat in 2004 een trilogie beloofde te worden is inmiddels – op de epiloog na – uitgegroeid tot een 'decalogie'. Of misschien zou je het mightysociety-project van theatermaker Eric de Vroedt beter onder het (wel bestaande) begrip decatlon kunnen vangen, een tienkamp, waarin hij telkens op een andere manier het doel van theatraal engagement poogt te bereiken.

Dat is even lofwaardig als moeilijk, want actualiteit en toneel laten zich niet zo makkelijk onder één hoedje vangen. Om voor de hand liggend moralisme en betweterige wijsvingertjes te omzeilen zoekt De Vroedt, overigens niet als enige, het in een mix van fictie en non-fictie, en maakt hij voor de vormgeving gretig gebruik van verschillende (theater)disciplines.

Dat zorgt voor smeugig spektakel, energie en vindingrijk geregisseerd,

maar niet per definitie geschikt om een creatief denkproces te stimuleren. Wat toch wel de bedoeling is als je, zoals in dit geval, de zwaar omstreden Probo Koala-gifaffaire aan de kaak wil stellen.

Het begint flitsend met een satire op de manipulatieve aanpak van sensatiebeluste media, die slachtoffers en hun ellende liefst zo zielig en pittoresk mogelijk in beeld willen krijgen. Fraai in stijl en geestig sluit dat eerste deel af met een lied à la zo'n zogenaamd verbroederende coca-cola-clip.

Dan, hoe wervelend ook geënsce-neerd, in het volgende deel, waar de top van het Trafigura-concern zich de handen wil schoonwassen op een persconferentie, gaat het wringen. De Vroedt wil de affaire tot een tragedie van klassiek formaat laten uitgroeien en voert daartoe een Medea op, die de dubbelfunctie van vrouw van de directeur én de betrokken wethouder krijgt toebedeeld.

Romana de Vrede maakt er een prachtig gepassioneerde creatie van, maar dramaturgisch is het er met de haren bijgesleept. Het conflict en de erotische worsteling met directeur

Jason bovenop de conferentietafel mogen een smakelijk tafereel opleveren, inhoudelijk noch in politieke zin wordt hier iets door verhelderd. Integendeel, het roept eerder mistige vragen op. Omtrent bijvoorbeeld het politieke spel. Hier wreekt zich weer eens de dubbelrol van schrijver/registreus, die geen afstand van zichzelf kan nemen.

Gelukkig is er nog een zinderend slotduet van een hiphopdanser en acteur Bram Coopmans, die overtuigend de kracht van een non-verbale strijd tonen. Tussen woede en hoogmoed in dit geval.

Hanny Alkema